

ลัมผัส'หัวอกแม่' คุณหญิงสุมาลี เรื่องภาพยนตร์ ผู้มอบหัวใจ 'บิตูมาต'

“ปี ๒๕๓๓!” คำนี้แม่จะฟังดูสะอวดยเพราะพรุ่งนี้ แคนในความหมายนั้น เสียคตเหงเข้าไปในจิตใจของทุกคน เพราะหมายถึงการที่ถูกในไส้สังหารบิดาบังเกิดเกล้าของตนเอง

ตั้งแต่วันเกิดเหตุที่คนร้ายบุกเข้าไปรั้งมัดศพคำพันกอ “นายไชยศิริ เรื่องกาญจนเศรษฐ” หรือ **เสียดังอีว** อดีต ส.ส.และรัฐมนตรีหลายสมัย คายอย่างทีอหดถึงห้องนอนภายในบ้าน เมื่อกลางดึกของวันที่ ๒ มิถุนายนที่ผ่านมา

ในที่เกิดเหตุ รปภ.ของบ้านสามารถจับมือมีคโหดได้อย่างทันควัน อิงขนาดกรให้การซักทอคว่าผู้บงการนำนายไชยศิริก็คือ “นายนิรันดร เรื่องกาญจนเศรษฐ” ถูกชายคนโตของเสียดังอีวทำให้เกิดอาการ “ช็อก” กันไปทั่วทั้งสังคม

แม้นายนิรันดรมิได้ลงมือเองแต่ก็เป็นผู้สั่งการและวางแผน แต่พฤติการณ์ของนายนิรันดรถูกโลกประณามหาหมายเหยียดว่าเป็นความคิด “มหันต์” และทางธรรมถือเป็นบาปอัน “อนันต์” ถึงขั้น “ห้ามสวรรค์ ห้ามนิพพาน” เลยทีเดียว

แต่ในกระแสการวิพากษ์วิจารณ์ที่ผู้คนพากันพิพากษาความผิดของนายนิรันดรไปต่างๆ นานา จะมีใครนึกถึงบ้างว่า ยังมีคนผู้หนึ่งต้องเผชิญความสับสนเศร้าโศกกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดอยู่เพียงลำพัง

ผู้นั้นก็คือ **คุณหญิงสุมาลี เรื่องกาญจนเศรษฐ** ผู้เป็นภริยาของนายไชยศิริ และเป็นมารดาของนายนิรันดรชาวกรุงเทพฯ ในวัยชราด้วย

หัวอกของแม่หลังจากสิ่งที่เป็นเหมือนฝันร้ายนี้เกิดขึ้น ย่อมรู้ว่าลูกคงจะทุกข์ทรมานใจไม่น้อย ตัวแม่เองก็แทบไม่อยากจะไปดูหน้ากับใครในโลก

ประการหนึ่ง คงไม่อยากตอบคำถามที่เสียดแทงใจ ไม่อยากเห็นแววตาที่แสดงความเห็นอกเห็นใจหรือสมเพช ที่ล้าคดผู้เป็นแม่คงไม่อยากได้ยินถ้อยคำประณามหาหมายเหยียดลูกชายของตัวเอง คงอยากจะเป็นคนหูหนวกตาอดไปเสียรื้อแล้วรื้อค!

ในงานศพของพ่อ แม่คงหวังอยู่ลึกๆ ว่าลูกคงจะหาโอกาสมากราบขอขมาสิ่งที่ได้ทำลงไป ผู้เป็นแม่เชื่อมั่นว่าพ่อจะต้องยกโทษให้ลูกชายอย่างแน่นอน

อีกใจหนึ่งก็คิดว่าหากลูกมาแล้วถูกตำรวจจับ แม่ก็คงทำใจไม่ได้อีกเช่นกัน คงทนไม่ได้ที่จะต้องเห็นลูกต้องจับติดคุก ต้องถูกตัดสินประหารชีวิต **ถึงเวลานั้นแม่คงขาดใจตายตามไปนาน!**

ไม่มีใครรู้ว่าหัวใจของ “แม่” นั้นบอบช้ำขนาดไหนเมื่อได้รับรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้น ทั้งความรู้สึกเศร้าโศกที่ต้องสูญเสียลูกรัก ซึ่งกอดคออำพันความระง่ำดำบากมาด้วยกันจนก่อร่างสร้างตัวเป็นครอบครัวที่มั่งคั่งสมบูรณ์

แม่จะโกรธเคืองขุ่นแค้นในการกระทำของลูกในไส้ แต่ส่วนลึกแล้ว ย่อม ไม่มีแม่คน หนึ่งจะสามารถพิพากษาว่าลูกตัวเองผิดได้ลงคอ!!

ในวันที่นายนิรันดรได้โทรศัพท์กลับมาหาแม่ นั่น ผู้เป็นแม่ย่อมรู้สึกดีใจอย่างบอกไม่ถูกที่ได้ยินเสียงลูกอีกครั้ง แต่แล้วคงเหมือนกับพิน้ำตาลมากลางใจ เมื่อได้รู้ว่าลูกตัดสินใจฆ่าตัวตายเสียแล้ว!!!

“ดู” เป็นเหมือนพิษพันธุ้ที่เกิดขึ้นโดยแบ่งเอา “ชีวิต” จากพ่อและแม่ไปอย่างละครึ่ง นับแต่วันที่ถูกฉิบมาซึ่งนดูโลก ในความรู้สึกของพ่อแม่ลูกน้อยช่างบริสุทธิ์ไว้เคียงสนเหมือนกับหัวใจ

พ่อแม่ทุกคนย่อมตั้งปณิธานเอาไว้ตั้งแต่วันนั้นว่า จะพยายามทุ่มเทเลี้ยงดูลูกที่เป็นเหมือน “หน่ออ่อน” ให้เติบโตขึ้นเป็นไม้ใหญ่ยืนต้นที่สมบูรณ์

ทรัพย์สินสมบัติที่พ่อแม่ฝากทิ้งระดมทุนเอาไว้มีไว้เพื่อใคร หากแต่เก็บไว้ก็เพื่อจะซุนหัวโหนในวันที่ลูกโตเพียงพอที่ปกป้องรักษามันได้!!

ไม่เพียงแต่เงินทองที่เป็นของนอกกายเท่านั้น ต้องไปถามพ่อแม่ทุกคนดูเถิดว่าแม่กระทั่ง “ชีวิต” ก็ยอมมอบให้กับลูกได้โดยไม่ลังเลเสียเลย

เมื่อเกิดเหตุอันเลวร้ายนี้ขึ้นผู้เป็นแม่จะมีความรู้สึกอย่างไร? จะมีหน้าไปโทษใครๆ คงได้แต่ก้มหน้าก้มตาอ้อนความขอขมาซึ่งหมดลงไปในอกว่าเป็นความผิดของตัวเอง

แม้จะมีใครว่าเป็นเพราะพ่อแม่ไม่คิดที่เลี้ยงดูอย่างตามใจ แต่นั่นก็เพราะว่าเกิดจาก “รัก” อย่างสุดชีวิต..ใช่ใหม?

เกี่ยวกับพ่อ แม้ว่าผู้เป็นแม่พอจะรู้ว่าลูกโกรธเคืองพ่อเรื่องอะไร แต่แม่คงไม่คิดว่าลูกจะตัดสินใจทำลงไปเช่นนั้น ใจหนึ่งของแม่ก็คงเชื่อในความคิดและการตัดสินใจของลูกที่มีสติปัญญาเฉลียวสูงกว่าแม่ แต่อีกใจหนึ่งก็ย่อมคิดว่าลูกเกิดความ “เจ้าใจผิด” ในตัวพ่อ!!

หากย้อนเวลากลับไปได้ ผู้เป็นแม่ย่อมไม่มีวันจะยอมให้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้เป็นอันขาด แม่คงจะงุ่มง่ามพอกับลูกให้มาเผชิญหน้าเจ้าทำความเข้าใจกัน ะสาปปัดทุกคำคำสาปให้หมดสิ้น

ซึ่งคิดว่าต้องทำ ได้เพราะเธอนั้นยอมจนกว่าน้ำ

ถึงเวลานี้แม่คงรู้สึกเหลือเพียงร่างที่ว่างเปล่า ส่วนจิตใจนั้นได้สูญสลายไปจนหมดสิ้น จิตใจคงเกิดความสับสนจนบอกไม่ถูก

ลองคิดว่า ผู้หญิงคนหนึ่งที่มีสามีต้องลาจากไปยังไม่ทันที่จะได้ปลงศพ ก็ต้องมาสูญเสียลูกไปอย่างไม่วันกลับอีกคนจะมีความรู้สึกอย่างไร

ยิ่งไปกว่านั้น ศพพ่อคงอยู่ศาลาหนึ่ง ศพลูกต้องไปฝังอยู่อีกศาลาหนึ่งในวัดเดียวกันนั่นเอง!!

อันที่จริงถึงแม้ว่าจะต้องสูญเสียทั้งพ่อและลูกไปพร้อมๆ กัน แต่ถ้าหากด้วยเหตุอื่นผู้เป็นทั้งแม่และภรรยาจะไม่ต้องเสียใจถึงเพียงนี้

บ้านนี้ศพของพ่อกับลูกก็คงจะตั้งอยู่คู่เคียงกันได้อย่างเต็มภาคภูมิ แต่แม่ก็ไม้อาจทำได้ตามปรารถนา เพราะอะไรคงไม่ยากนักถึงมันให้เกิดความเจ็บปวดกันอีกต่อไป

ถึงอย่างไร แม่ก็ต้องก้มหน้าก้มตาต่อไป อีกไม่นานศพของพ่อและลูกก็จะถูกจัดการตามประเพณี แล้วผู้คนคงจะลืมเลือนเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นไปในที่สุด

แต่สำหรับ “แม่” มันจะเป็นผลถกถัดหนองในจิตใจที่ไม่มีวันทุเลาตลอดกาลนาน!!!

“ ในงานศพของพ่อ แม่คงหวังอยู่ลึกๆ ว่าลูกคงจะหาโอกาสมากราบขอขมาสิ่งที่ได้ทำลงไป ผู้เป็นแม่เชื่อมั่นว่าพ่อจะต้องยกโทษให้ลูกชายอย่างแน่นอน ”